

її рівня; створені механізми стимулювання розробки вітчизняного програмного забезпечення і збільшення його частки в умовах цифрової економіки. Важливими вбачається створення механізму підготовки та супроводу інвестиційних проектів цифровізації, у т.ч. через моделі державно-приватного партнерства. Для забезпечення універсальної мережевої доступності, у тому числі в депресивних районах, необхідно залучати державну підтримку регіональних інфраструктурних проектів, які є більш привабливими для міжнародних інвесторів.

Список використаних джерел

1. Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018 - 2020 роки. - <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80>
2. Україна переходить на цифрову економіку. Що це означає. - <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2385945-ukraina-perehodit-na-cifrovu-ekonomiku-so-ce-oznachaє.html>
3. Цифровые дивиденды. Обзор. Доклад о мировом развитии 2016. – Группа Всемирного банка. - <https://openknowledge.worldbank.org/bitstream/handle/10986/23347/210671RuSum.pdf>
4. ЗВІТ «Про роботу Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації за 2017 рік». - https://nkrzi.gov.ua/images/upload/142/7598/Zvit_2017_new.pdf

Максим Фещук
аспірант

Тернопільський національний економічний університет

СТРАТЕГІЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ ЄДИНОГО ЦИФРОВОГО РИНКУ

Сучасною тенденцією для Європи є реалізація стратегії Єдиного цифрового ринку – Digital Single Market Strategy. Європейський союз цілеспрямовано «оцифровує» економіку, передбачаючи при цьому збільшення глобального впливу новітніх технологій і зростання доходу від електронного бізнесу, інформаційного консалтингу та електронних послуг. Реалії глобального світу диктують саме такі умови модернізації економік і створення чітких правил нової інноваційної епохи.

Цифрова економіка – закономірний етап еволюційного розвитку технологічної моделі суспільства, що забезпечує конкурентоспроможність, ефективність національних економік, створює унікальні можливості розвитку людського капіталу, стимулює інноваційні і креативні індустрії. Затримка з переходом на цифрові технології – національна небезпека для будь-якої країни. Україна не може залишатися осторонь цих революційних перетворень [1, с. 78].

Приєднавшись у червні 2015 року до Декларації Східного партнерства ЄС з питань цифрової економіки, Україна підтвердила свої наміри та готовність співпрацювати з ЄС та сусідами Євросоюзу у цій сфері.

Українським урядом затверджено Програму «Цифрова економіка» [3] та ухвалено «Концепцію розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки» [2], які спрямовані на створення ринкових стимулів, мотивацій, потреб щодо використання цифрових технологій серед українських секторів промисловості, всіх сфер життєдіяльності людини, бізнесу та суспільства. Безумовно, широке коло фахівців різних наукових галузей беруть участь у дослідженні цього актуального руху суспільства. Своє місце повинна зайняти й економічна теорія, яка спроможна виявити об'єктивні закономірності функціонування цифрової економіки, її внутрішній зміст та сформулювати найважливіші параметри правового регулювання. Актуальність створення цифрової економіки вже не

викликає сумнівів. Тепер на перший план вийшли питання методології дослідження цифрової економіки та розробка конкретних кроків щодо її впровадження.

Сценарій цифрового розвитку передбачає: усунення законодавчих, інституційних, фіскальних та інших перешкод, які заважають розвитку цифрової економіки; впровадження стимулів та мотивацій для заохочення бізнесу та індустрій економіки в цілому до цифровізації; створення попиту та формування потреб серед громадян до цифровізації, насамперед через впровадження державою масштабних проектів цифрових трансформацій; розвиток цифрових інфраструктур як основи використання переваг цифрового світу у повсякденному житті та платформи для досягнення ефективності економіки взагалі; розвиток і поглиблення цифрових компетенцій для забезпечення їх готовності до використання цифрових можливостей, а також подолання супутніх ризиків; розвиток цифрового підприємництва, створення відповідних інфраструктур для підтримки та розвитку інноваційної діяльності, впровадження механізмів фондування, стимулювання та підтримки [2].

Дослідження, проведені McKinsey Global Institute, доводять, що протягом минулого десятиліття транскордонні потоки даних зросли в 45 разів, а до 2020 року вони зростуть ще в 9 разів. Враховуючи виклик на швидкі зміни, ЄС приступив до створення нового спільного ринку – цифрового, який повинен зміцнити діючі економічні свободи і засади на теренах усієї спільноти та розвивати цифрові технології, використовувати усі їх переваги, мінімізувати ризики, швидко відповідати на виклики, в тому числі й безпекові. У торговельній політиці ЄС також відчутно посилює роль цифрових технологій, що обов'язково треба враховувати Україні, інакше вибудовувати спільний простір з ЄС буде неможливо.

Стратегія єдиного цифрового ринку (DSM), реалізована Європою, на думку провідних експертів, може принести Євросоюзу додатково 415 мільярдів євро щорічно і забезпечити створення сотень тисяч робочих місць. Стратегія єдиного цифрового ринку розглядається як основний актив Європи, спрямований на адаптацію європейського суспільства, бізнес-середовища до нових умов ведення діяльності на міжнародній арені. Європейці прагнуть забезпечити ефективний розвиток різних секторів економіки, які використовують цифрові технології для інновацій, щоб вони залишались конкурентоспроможними на глобальному рівні. Великий цифровий потенціал закладено в міжнародні угоди про торгівлю та асоціацію, що діють між ЄС та іншими країнами. Вони дозволяють заохочувати і полегшувати торгівлю даними, товарами та послугами, наприклад, розвиток телекомунікацій і електронної торгівлі, і зрештою – потоками даних. Подібні угоди розглядаються європейцями як ключові елементи забезпечення співробітництва в цифровій політиці, зокрема, у питаннях розробки єдиних стандартів, сертифікації та маркування, що важливо для посилення безпеки пов'язаних між собою об'єктів у всьому світі. Ці стандарти необхідно вже впроваджувати і в Україні, тим більше, що вони окреслені в Угоді про асоціацію з ЄС [4].

Однак, цифрове співробітництво пов'язане не тільки з інфраструктурою. ЄС налагоджує науково-дослідну співпрацю, включає країни-партнери до широкого кола суміжних питань, як безпосередньо, так і через численні міжнародні організації. Йдеться про управління в мережі Інтернет, функціональну сумісність і впровадження загальних технічних стандартів, необхідних для поширення технологій 5G, IoT (інтернету речей) і хмарних технологій. Про те, наскільки це важливо, свідчить факт, що Стратегія Єдиного цифрового ринку є одним з десяти політичних пріоритетів Єврокомісії. Документ спрямовано на розкриття нових можливостей, усунення бар'єрів транскордонної активності. Серед ключових ініціатив – спрощення правил транскордонної електронної комерції і посилення захисту споживачів при здійсненні покупок в інтернеті, підвищення довіри до онлайн-магазинів і продажу через кордони. Передбачається зменшення адміністративного тягаря, з яким стикаються підприємства з різними режимами ПДВ: продавці товарів в інших країнах зможуть також користуватися єдиною електронною реєстрацією, оплатою і загальним тарифом ПДВ. Вже з нового року в ЄС будуть введені граничні величини (10 тисяч євро і

100 тисяч євро) для транскордонних поставок електронних послуг, реалізовано систему MiniOneStopShop (MOSS), яка призначена для спрощення ПДВ-звітування малого та середнього бізнесу [4].

Можна припустити, що в найближчі роки, залежно від успіху MiniOneStopShop (MOSS), ця концепція буде поширена на всі інтернет-продажі товарів і транскордонні послуги кінцевим споживачам, також ймовірно скасування режиму дистанційних продажів в межах Євросоюзу і обмеження на імпорт малих партій відповідно до зобов'язання з реалізації єдиної системи податку на додану вартість. А от роботу нової служби «єдиного вікна» - OneStopShop (OSS) треба поширювати і на імпорتنі товари, в такому випадку продавці та торгові майданчики, на відміну від реалій сьогодні, зможуть сплачувати податок на додану вартість безпосередньо у момент, коли споживач з країни Євросоюзу здійснює покупку. Таким чином, продавці та торгові агенти, розташовані за межами Євросоюзу, зможуть декларувати податок на додану вартість за допомогою OSS (OneStopShop).

Список використаних джерел

1. Гриценко О. А. Цифрова економіка: сучасні виклики для економістів та правознавців. Економічна теорія та право. № 2 (33). 2018. С. 77-90.
2. Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки. Схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 р. № 67-р. URL: <https://uteka.ua/ua/publication/Koncepciya-razvitiya-cifrovojeekonomiki-i-obshhestva-Ukrainy-na-2018-2020-gody>.
3. Цифрова економіка підніме ВВП України: Гройсман показав амбітний план. URL: <https://ukr.segodnya.ua/economics/enews>.
4. Черніков Д. Інформація Парламентської експертної групи з євроінтеграції. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/2364078>.
5. Пуцентейло П.Р., Гуменюк О.О. Цифрова економіка як новітній вектор реконструкції традиційної економіки. *Інноваційна економіка*. 2018. № 5-6 (75). С. 131-143.
6. Язлюк Б. Застосування диверсифікації при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії підприємства. *Наука молода*. 2010. № 14. С. 198-202.

Олег Цимбалістий

аспірант

Тернопільський національний економічний університет

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ КРИПТОВАЛЮТ

Незважаючи на тривалу дискусію про недоліки незабезпечених валют, домінуючим видом грошей вважаються ті, номінальна вартість яких встановлюється і гарантується державою. Однак, нестабільність курсів багатьох національних валют, вектори глобалізації та зростаюча частота виникнення криз створюють необхідність певної реорганізації грошового обігу.

Великий інтерес зараз викликає як у теоретиків, так і у практиків криптовалюта, яка за своєю сутністю не є фідуціарними грошима, а абсолютно новим їх видом. Криптовалютою називають розподілені і децентралізовані системи безпечного обміну і передачі цифрових грошових знаків, засновані на засобах криптографії. Грошові знаки такої системи можуть обмінюватися на реальні гроші за ринковим курсом. Першою криптовалютою була Біткоїн (Bitcoin), 2009. Пізніше із застосуванням тих же інновацій був створений ряд інших криптовалют, проте конкретні параметри алгоритмів, закладених в їх роботу, відрізнялися від Біткоїн.

Прийнято виділяти два типи віртуальних валют: конвертована (відкрита) і неконвертована (закрита) віртуальна валюта. Суть даної класифікації віртуальних валют